

■ درآمد:

مقاله ارائه شده فصل اول کتاب دستنامه تاریخ شفاهی^۱، است که به کوشش توماس ال. چارلتون، لوئیس ای. مایرز، و ربکا شارپلس که از صاحب‌نظران مطرح در زمینه تاریخ شفاهی هستند، گردآوری و در قالب این کتاب جامع در زمینه تاریخ شفاهی در اختیار پژوهشگران قرار گرفته است. در واقع این کتاب یکی از کتاب‌های پایه و اصلی در زمینه شناخت تاریخ شفاهی است، که به صورت مجموعه‌ای از مقالات می‌باشد که هر مقاله را یکی از متخصصان نوشته؛ در این کتاب ارتباط تاریخ شفاهی با علوم دیگر مانند روانشناسی، جامعه‌شناسی، هنر و مورد بررسی قرار گرفته است. کتاب دارای سه فصل و ۱۶ بخش است.

1. Handbook of oral history / edited by Thomas L. Charlton, Lois E. Mayers, and Rebeca Sharpless, ALTAMIRA PRESS 2006.

تاریخچه تاریخ شفاهی

ربکا شارپلس^۱

مترجم: فرحناز اسماعیل بیگی^۲

تاریخ شفاهی، با پیشینه خاص خود و به عنوان یک جنبش مدرن، در طی قرون متمادی ریشه در زمان‌ها و مکان‌های مختلف دارد. در قرن بیستم روش‌های مربوط به تاریخ شفاهی در بسیاری از جهات پیشرفت کرد. از دهه ۱۹۴۰م. کاربرد تاریخ شفاهی و استفاده از آن در محیط‌های علمی - دانشگاهی غرب با اجماع بر روی موضوعات اصلی و اساسی به صورت واحد و یکپارچه درآمد. در این مقاله تاریخ شفاهی با استفاده از تاریخ‌نگاری ریشه‌یابی و دنبال می‌شود.

دست‌اندرکاران تاریخ شفاهی مدرن با تأمل در تاریخ شفاهی، آن را جنبشی می‌دانند که ریشه در گذشته دارد و گاهی با افتخار به این موضوع اشاره می‌کنند که تمامی تاریخ قبل از اختراع خط و نوشتار به صورت شفاهی بوده است. در این زمینه می‌توان از هرودوتوس^۳ نام برد که برای ثبت و جمع‌آوری اطلاعات در مورد جنگ‌های ایرانیان در قرن پنجم ق.م. برای اولین بار با شخصی مصاحبه کرد؛ هم‌چنین می‌توان از تیوسیدیدس^۴ نام برد که با سخت‌ترین و دقیق‌ترین روش‌ها و تست‌های ممکن از شاهدان عینی جنگ پلوپونز^۵ (یکی از جنگ‌های داخلی مهم یونان) پرس و جو و تحقیق کرد. در دوران سلسله ژو^۶ در چین (۱۱۲۲-۲۵۶ ق.م.) برای ثبت گفته‌های مردم کاتبانی را منصوب کردند تا پس از ثبت خاطرات افراد، آن‌ها را در اختیار مورخان دربار قرار دهند. آفریقایی‌ها از سنت رایج گریوت^۷ برای ثبت حوادث تاریخی استفاده می‌کنند که در آن فرهنگ شفاهی از نسلی به نسل دیگر منتقل می‌شود. جین وانسینا^۸ تاریخ‌نگار و انسان‌شناس، در این زمینه ضرب‌المثل آفریقایی (غنا) که :

1. Rebeca Sharpless

۲. فوق‌لیسانس زبان‌شناسی همگانی،
کارشناس پژوهش‌گده اسناد سازمان
اسناد و کتابخانه ملی.

3. Herodotus

4. Tucydides

5. Peloponnesian

6. Zhou

7. griot

8. Jane Vanina

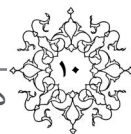
«tete ke asom ene Kakyere» «چیزهای قدیمی در گوش می‌مانند» را مطرح می‌کند. در دنیای غرب، در منابع، به برناردینو دی ساهگان^۱ اشاره می‌کنند که مبلغ مذهبی قرن شانزدهم در اسپانیای جدید بود و تعدادی از سرخپوستان قدیمی را که افسانه‌ها و روایات قومی را به خوبی می‌دانستند گرد هم آورد تا خود و همکارانش بتوانند از آن‌ها در این مورد پرس و جو کنند. ساهگان و همکارانش با این روش توانستند یک متن و ۱۸۵۰ تصویر را ثبت و ضبط کنند.^(۱)

علی‌رغم رواج انتقال منابع تاریخی به صورت شفاهی، در جنبش علمی قرن نوزدهم از رواج آن کاسته شد و جنبشی که برای بیش از پنجاه سال مقتدرانه در صحنه بود با تعصب و غرض‌ورزی کنار گذاشته شد. لئوپولد فون. رانکه^۲ تاریخ‌نگار آلمانی در قرن نوزدهم، که معتقد به اخلاق‌گرایی در تاریخ بود، می‌گوید: کار تاریخ‌نگار این است که «تنها نشان دهد، هر رویداد واقعاً چگونه بوده است» و مورخان دیگر مطلب او را مشتاقانه پذیرفتند و در سطح وسیع مطرح ساختند.^(۲) با این حال برخی مورخان هرگز موفق به کسب اصول جدید و استفاده از روش‌های علمی نشدند. برای مثال هیوبرت‌ها و بنکرافت^۳ در کالیفرنیا این موضوع را مطرح می‌کند که تعدادی از مجموعه‌های بزرگ کتاب‌ها، ژورنال‌ها، نقشه‌ها و دست‌نوشته‌هایی که در شمال غربی آمریکا مفقود شدند، خاطرات زنده‌ای از افرادی بودند که در توسعه و پیشرفت کالیفرنیا و غرب نقش داشتند. در دهه ۱۸۶۰ م.، بنکرافت دستیارانی را استخدام کرد که با افراد مصاحبه کنند و از گروه‌های مختلف مردم که در غرب آمریکا زندگی می‌کردند زندگینامه‌هایی تهیه کنند. نتیجه آن مصاحبه‌ها از کتاب‌های چند صفحه‌ای تا گزارش‌های پنج جلدی شد. بنکرافت بالاخره مجموعه خود را به دانشگاه کالیفرنیا در برکلی بخشید و پایه‌گذار کتابخانه‌ای به نام خود شد.^(۳)

در طی سه دهه اول قرن بیستم، تاریخ‌نگاران دیگری نیز تاریخ شفاهی را به عنوان یک منبع ارزشمند در نظر گرفتند. پروژه نویسندگان فدرال که قسمتی از مدیریت پیشرفت کار در پروژه جدید است، برخاسته از تمایلات و انگیزه‌های دموکراتیک مدیران پروژه برای ترسیم تنوع فرهنگی جامعه امریکاست.^(۴)

دبلیو. تی. کاوچ^۴ از خبرگزاری کالیفرنیا شمالی^۵ تصمیم گرفت با ایجاد و توسعه پروژه‌های فدرال داستان‌های زندگی مردم را جمع‌آوری کند. نویسندگان توانستند با یادداشت‌برداری از گفته‌های ده هزار نفر به طور مستقیم (اولین راوی) مجموعه‌ای را گردآورند که بیشتر آن‌ها در کتابخانه کنگره نگهداری می‌شود. کاوچ با استفاده از متن این مصاحبه‌ها در سال ۱۹۳۹ م. کتابی تحت عنوان «این‌ها زندگی‌های ماست»^۶ را منتشر ساخت که منتخبی از این مصاحبه‌ها بود. کاوچ در توضیح هدف خود نوشت: «آنچه برای ما ایده‌آل است این است که داستان‌هایی

1. Bernardino de Sahagun
2. Leopold Von Ranke
3. Hubert Howe Bancroft
4. W. T. Couch
5. North California Press
6. These Are Our Lives

از زندگی را ثبت کنیم که به صورت واقعی نمایانگر زندگی مردم باشد و تصویر واقعی از ساختار و کارکرد جامعه را نمایش دهد. تا آنجا که می‌دانم این روش یعنی نمایش و ترسیم روش زندگی مردم، آشکار نمودن کارکرد واقعی سازمان‌ها، آداب و رسوم و عادات، پیش از این برای مردم هیچ منطقه یا کشوری به کار نرفته است... با تمام صحبت‌هایی که در مورد دموکراسی کردم به نظر می‌رسد که این رویه برای افرادی که می‌خواهند از زندگی خود صحبت کنند مناسب باشد.» (۵)

بی. ای بوتکین^۱ که متخصص فرهنگ‌های بومی - قومی است در کتاب خود تحت عنوان «بار من را به زمین بگذار»، تاریخچه قومی برده‌داری^۲ را در سال ۱۹۴۵م. منتشر ساخت، او در این کتاب روی قسمتی از پروژه تمرکز می‌کند که مربوط به روایت‌های بردگان است؛ بوتکین در مقدمه کتاب خود می‌نویسد: «از خاطرات و گفته‌های خود بردگان اولیه سخنانی بیرون آمده است که هیچ‌کس جز خود آن‌ها قادر به گفتن آن‌ها نیست و پاسخ‌های آنان به سؤالات مطرح شده امریکایی‌ها دقیق نبود، سؤالاتی از قبیل اینکه: بردگی چیست؟ آزاد بودن چیست؟ و یا حتی سؤالاتی فراتر از این مانند این سؤال: چه احساسی از وضعیت خود داشتید؟» تنها راوی اول شخص در پروژه‌های فدرال می‌تواند به چنین سؤالات نسبتاً خصوصی که تنها مربوط به اوست پاسخ دهد. (۶)

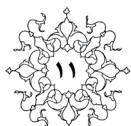
در همان زمان، یعنی در سال ۱۹۳۸م، مدیر پژوه دانشگاه کلمبیا آلن نویس که یک روزنامه‌نگار و صاحب امتیاز روزنامه نیز بود از یک زاویه دید متفاوت، از تاریخی که در آن حس زندگی و انرژی وجود ندارد، انتقاد می‌کند. نویس خواستار همگانی کردن و عمومیت بخشیدن به تاریخ و ایجاد یک سازمان بود که با «یک برنامه و کار نظامند، گزارش‌های کاملی از گفته‌ها و نوشته‌های امریکایی‌هایی تهیه کند که در قید حیات هستند و در زندگی خود حوادث نسبتاً مهمی را تجربه کرده‌اند، هم‌چنین چگونگی مشارکت آن‌ها در امور سیاسی، اقتصادی و فرهنگی در شصت سال اخیر را ثبت کند». نویس این ایده را مطرح می‌کند که «بخش عظیم اطلاعات درباره گذشته آمریکا... مستقیماً و به صورت زنده از افرادی کسب می‌شود که روزگاری افراد مهمی در عرصه سیاست، کار، حرفه و زمینه‌های دیگر بوده‌اند، اطلاعاتی که هر آگهی‌ترجیم نشانگر از بین رفتن آن‌هاست.» (۷) او در سال‌های سخت جنگ جهانی دوم و بیش از یک دهه ایده‌ها و خواسته‌های خود را مطرح ساخته و برای اجرای آن‌ها تلاش کرد. تاریخ‌نگاران نظامی آمریکا از تاریخ شفاهی برای جمع‌آوری و ثبت اطلاعات جنگ جهانی دوم استفاده می‌کردند. ارتش آمریکا مورخان زنده را به یک سالن مانند سالن تئاتر می‌آورد تا اطلاعاتی از منابع موجود جمع‌آوری کرده و سپس آن‌ها را ثبت کنند. مثلاً برای یک مورخ مقرر می‌شد که درباره تئاتر پاسیفیک (اقیانوسیه) مطلب جمع‌آوری کند، یکی از افراد فعال در

1. B. A. Botkin

2. Lay My Burden

Down: A Folk History Of

Slavery

این حوزه ستوان اس. ال. ای. مارشال^۱ (که بعدها سرتیپ شد) بود. او در فعالیت‌های مربوط به تاریخ شفاهی ارتش پیشقدم بود، وی افراد درگیر در جنگ را در فاصله زمانی بسیار کوتاهی بعد از جنگ گرد هم می‌آورد (اغلب در عرض چند ساعت) و مصاحبه‌های گروهی ترتیب می‌داد؛ بعد از حمله متفقین به نورماندی در ژوئن ۱۹۴۴ م.، مارشال به فرانسه سفر کرد تا با جنگجویان تیپ ۸۲ و ۱۰۱ هواپرد مصاحبه کند. او بعد از آن به تمام اروپا سفر کرد تا اطلاعات دست اولی از تجربیات و حوادث میدان‌های جنگ به دست آورد. صدها مورخ مصاحبه‌های مشابهی ترتیب دادند، بیشتر آن‌ها از یک هفته تا ده روز پس از واقعه و بعضی اوقات بیشتر از آن انجام می‌شد.

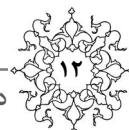
بهترین و مطرح‌ترین مورخ در این زمینه، فارست. سی. پاوگ^۲ بود. وی اولین روز کاری خود را در کنار یک کشتی به خشکی نشسته و مصاحبه با سربازان زخمی دخیل در جنگ گذراند. مورخانی که برای جمع‌آوری اطلاعات و مصاحبه به تئاترها می‌رفتند توانستند به تنهایی تا پایان جنگ بیش از دو هزار مصاحبه جمع‌آوری کنند. یادداشت‌ها و متون نوشته شده توسط این مورخان بالاخره به آرشیوهای ملی منتقل شد.^(۸)

بعد از جنگ جهانی دوم، نوینس علاقه خود را به تاریخ شفاهی دنبال کرد. او دوست خود فردریک بنکرافت^۳ که یک کتابدار بود و خانواده ثروتمندی داشت را تشویق کرد تا دانشگاه کلمبیا و حقوق ۱/۵ میلیون دلاری را برای پیشرفت و ترقی مطالعات تاریخ شفاهی رها کند. نوینس با بخشی از سرمایه بنکرافت پروژه تاریخ شفاهی را در سال ۱۹۴۸ م. در کلمبیا راه‌اندازی کرد.^(۹)

یک دانشجوی کارشناسی‌ارشد از مصاحبه‌هایی که توسط نوینس انجام شده بود، یادداشت‌های دست‌نویسی تهیه کرد. بعد از مدت کوتاهی، همکاران او در دانشگاه کلمبیا از اختراع یک دستگاه جدید مطلع شدند و این دستگاه ضبط‌صوت بود، آن‌ها بدون فوت وقت آن را تهیه کردند. بعد از اختراع ضبط‌صوت این حرکت شتاب بیشتری یافت و آنان با استفاده از این دستگاه که سبب تسهیل کار شده بود، شروع به نوشتن و انتقال مصاحبه‌ها نمودند. اولین ضبط‌صوت امریکایی (بدون سیم) که از روی دستگاه مگنتو فون آلمانی ساخته شد در سال ۱۹۴۸ م. مورد استفاده قرار گرفت، اما ضبط‌صوت‌ها تا سال‌ها بعد از آن، در سطح وسیع در دسترس همگان نبودند.^(۱۰)

نوینس کلمبیا را برای اولین پروژه تاریخ شفاهی خود انتخاب کرد و این انتخاب به دلیل بودجه‌های خارجی بود که برای این پروژه وجود داشت. اولین پروژه‌ها در باره حفر چاه نفت، ماهنامه سازمانی کمپانی فورد، و صنعت چوب بود که علت انتخاب آن‌ها این بود که شرکت‌ها یا اشخاصی که در بخش‌های کوچک‌تر با آن‌ها مصاحبه می‌شد، وجوهی را برای

1. S. L. A. Marshall
2. Forrest C. Pogue
3. Fredric Bancraft

این مصاحبه‌ها پرداخت می‌کردند. در این پروژه‌ها توجه اصلی روی افراد خاص و صاحب قدرت بود، و نتیجه این مصاحبه‌ها مجموعه‌ای از بیوگرافی‌های مردان سفید صاحب قدرت بود.^(۱۱) با پیشرفت پروژه کلمبیا، دیگران در ایالات متحده تجهیزات جدیدی برای ضبط صداها به کار گرفتند. در دانشگاه تگزاس در سال ۱۹۵۲م. آرشیوداری به نام وینی آلن^۱، پروژه‌ای را سازماندهی و سرپرستی کرد که داستان‌هایی از پیشگامان صنعت نفت را ضبط و ثبت می‌کرد، ویلیام اونس^۲ و مودی بوترایت^۳ را که هر دو متخصص در فرهنگ‌های بومی بودند، به عنوان مصاحبه‌کنندگان و مدیران پروژه انتخاب کرد.^(۱۲)

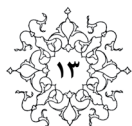
در دهه ۱۹۴۰م. انجمن تاریخ جنگل^۴ شروع به یادداشت‌برداری و جمع‌آوری خاطراتی از سربازان مشغول در صنعت تولیدات جنگلی نمود. انجمن در دهه ۱۹۵۰م. شروع به ضبط این خاطرات بر روی نوارهای کاست نمود و به تدریج مصاحبه‌شوندگان را افزایش داد و علاوه بر افرادی که در ابتدا با آن‌ها مصاحبه می‌نمود افراد دیگری مانند مریان جنگلداری، کارمندان دولت و حامیان حیات وحش به مجموعه مصاحبه‌شوندگان افزوده شدند.^(۱۳)

دانشگاه کالیفرنیا در برکلی دفتر منطقه‌ای تاریخ شفاهی خود را در سال ۱۹۴۵م. افتتاح کرد. در اواسط دهه ۱۹۴۰م.، جورج استوارت^۵ در برکلی ایده تداوم مصاحبه‌ها را که توسط هیوبرت هاو^۶ مطرح شده بود، پذیرفت. در سال ۱۹۵۲م. جیمز دی. هارت^۷، رییس کتابخانه بنکرافت تصمیم گرفت که با آلیس بی. توکلاس^۸ که نویسنده بود و در آن موقع در پاریس زندگی می‌کرد مصاحبه کند. بعد از مصاحبه‌های بعدی با جامعه غیرمتعارف کارمل در کالیفرنیا، پروژه برکلی در سال ۱۹۴۵م.، بودجه‌ای دریافت کرد. ویلیام باوم^۹ در سال ۱۹۵۸م. رییس این پروژه شد و تا سال ۲۰۰۰م. در این سمت باقی ماند.^(۱۴)

در سال ۱۹۵۹م. رییس دانشگاه کالیفرنیا در لس‌آنجلس (UCLA)، به اصرار پژوهشگران تاریخ، کتابداران و دیگر اعضای جامعه «UCLA» پروژه تاریخ شفاهی «UCLA» را پایه‌گذاری کرد. تمرکز اصلی این پروژه بر روی هنرها بود.^(۱۵) اولین پروژه‌های تاریخ شفاهی دانشگاهی تا سال ۱۹۶۰م. به خوبی در جریان بود.

آرشیو ملی امریکا کار تاریخ شفاهی را به صورت رسمی در کتابخانه‌های ریاست جمهوری شروع کرد، شروع این کار در سال ۱۹۶۱م. در کتابخانه هری اس. ترومن^{۱۰} بود، (یعنی سال استقلال میسوری)، با انجام این پروژه در کتابخانه‌های دیگر نظیر کتابخانه جان. اف کندی در سال ۱۹۶۴م. این پروژه توسعه یافت، به دنبال آن پروژه تاریخ شفاهی هریت هوور^{۱۱} در سال ۱۹۶۵م. و پروژه‌های لیندون بی. جانسون^{۱۲} و دوایت بی. آیزنهاور^{۱۳} در سال ۱۹۶۷م. آغاز شد. پروژه‌های تاریخ شفاهی وابسته به ریاست جمهوری از نظر وسعت و دامنه بسیار مهم و

1. Winnie Allen
2. William Owens
3. Mody Boatright
4. Forest History Society
5. George Stewart
6. Hubert Howe
7. James D. Hart
8. Alice B. Toklas
9. William Baum
10. Harry S. Truman
11. Herbert Hoover
12. Lyndon B. Johnson
13. Dwight D. Eisenhower

گسترده بودند. تا سال ۱۹۶۹م، سالی که لیندون جانسون دفتر کارش را ترک کرد، در پروژه تاریخ شفاهی او ۲۷۵ کاست وجود داشت. (۱۶)

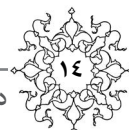
همچنین پروژه‌های وابسته به ریاست جمهوری نقش مهمی در مشارکت مجدد دولت فدرال در جنبش تاریخ شفاهی داشتند و مفهوم تاریخ سیاسی را گسترش دادند، زیرا همان‌گونه که با سیاست‌گذاران و مدیران کاخ سفید مصاحبه می‌کردند با افراد عادی نیز مصاحبه‌هایی ترتیب می‌دادند.

در سال‌های دهه ۱۹۶۰م. پژوهش‌های تاریخ شفاهی بسیار گسترش یافت. بخشی از این پیشرفت به واسطه ضبط‌صوت‌های قابل حملی بود که توسط کمپانی فیلپ در سال ۱۹۶۳م. ساخته شد. درک فلسفی جنبش تاریخ شفاهی از تمایلات دموکراتیک جنبش تاریخ اجتماعی تاثیر گرفت. با توجه به اعمال و کارهای سفیدپوستان دارای مقام و موقعیت و قدرت، جنبش حقوق مدنی، در اعتراض به جنگ ویتنام و جنبش‌های حمایت از زنان، سبب ایجاد پرسش‌هایی درباره تاریخ امریکا شد. برای درک وضعیت موجود، تاریخ پژوهان اجتماعی در صدد یافتن مسائل جوامع چند نژادی و چند قومی با توجه بر روابط طبقاتی برآمدند. مورخان مانند آلیس کسلر هریس^۱ همان‌طور که در جستجوی درک تجربیات مردم عادی بودند، راه‌های جدیدی را برای کشف افکار گوناگون و متفاوت ملت‌ها یافتند. تاریخ شفاهی، ابزاری قابل دسترس و کاربردی برای صحبت با هر شخصی و یک ابزار ساده برای مستند ساختن زندگی افراد معمولی بود. (۱۷) همان‌گونه که رونالد جی. گریل در جایی از این کتاب نوشته است، تاریخ پژوهان در انگلستان در صدد یافتن راه‌هایی برای مستندساختن زندگی افراد عادی بودند در حالی که تاریخ پژوهان امریکایی هدفشان مصاحبه با افراد خاص و مقتدر جامعه بود، اما واضح است که دو کار کاملاً متفاوت در حال انجام بود. مورخان امیدوار بودند که با ثبت این مصاحبه‌ها می‌توانند سبب ایجاد تحولات و نیز تقویت جریانات اجتماعی شوند.

تا سال ۱۹۶۵م. جنبش تاریخ شفاهی رشد قابل توجهی کرد. گزارشی در این سال توسط دفتر مطالعات تاریخ شفاهی دانشگاه کلمبیا منتشر شد که هشتاد و نه پروژه را در سراسر کشور معرفی کرده بود. کاربران نیاز به یک استاندارد برای کارها و روش‌های عملکرد خود احساس کردند که این روش‌های استاندارد توسط گولد کلمن^۲ که یک آرشیودار و مورخ در دانشگاه کرنل بود در یک مقاله در نشریه آرشیویست امریکایی^۳ معرفی شد. (۱۸) حال زمان آن رسیده بود که جمعی از مردم که مورخان تاریخ شفاهی بودند دور هم جمع شوند.

با درخواست و اصرار آلن نوینس، جیمز وی. مینک^۴، آرشیودار دانشگاه و رییس پروژه تاریخ شفاهی در اوکلا، یک گردهمایی از سراسر کشور در کنار دریاچه اروهد^۵ در کالیفرنیا در سپتامبر ۱۹۶۶م. ترتیب داده شد. هفتاد و هفت نفر از مردم به مدت سه روز در کنفرانس ملی

1. Alice Kessler Harris
2. Gould Colman
3. American Archivist
4. James V. Mink
5. Arrowhead

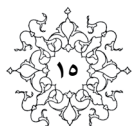
تاریخ شفاهی حضور یافتند. این یک اجتماع جالب توجه از آرشیودارها، کتابداران، مورخان، اعضا و کارمندان بخش‌های درمانی و روان‌پزشکان از سراسر ایالات متحده هم‌چنین شرکت‌کنندگانی از شهر صنعتی لبنانون در پنسیلوانیا بود. اهداف میزگردهایی که در طول این کنفرانس ترتیب داده می‌شد عبارت از: ایجاد یک اتفاق نظر در مفهوم تاریخ شفاهی و کاربردهای آن، ارائه راهبردهایی برای کارهای آینده، بررسی روش‌های مصاحبه و استانداردها و اهداف حرفه‌ای بود. (۱۹) مباحثی که مطرح شد برخی مسائل را در تاریخ شفاهی روشن ساخت که تقریباً برای چهل سال مورد بحث بود. افراد حاضر در کنار دریاچه اروهد خیلی زود توانستند در موارد دیگر هم به یک اتفاق نظر در این مورد برسند.

اولین حوزه‌ای که در مورد آن، به نظر واحد رسیدند حفظ واژه تاریخ شفاهی بود. لوئیس استار^۱، رییس برنامه تاریخ شفاهی کلمبیا به این موضوع توجه کرد که معنای این واژه به موضوع خاصی اشاره می‌کند. نیویورک تایمز و حتی نیویورک دیلی نیوز، این واژه را در موارد کمتری به کار می‌بردند. (۲۰)

مباحث در اولین گردهمایی جذاب و همه‌گیر بود. اولین بحث‌ها در این مورد بود که دقیقاً چه چیزهایی تاریخ شفاهی را تشکیل می‌دهد یا به آن موجودیت می‌دهد، آیا کاست نقش اصلی را ایفا می‌کند؟ آیا رونوشت‌برداری این نقش را ایفا می‌کند؟ آیا بایستی حتماً صداها ضبط شود؟ فیلیپ بروک^۲ از کتابخانه ترومن، اعتقاد دارد که تاریخ شفاهی تمامی این‌هاست. وی می‌گوید: «اکنون فکر می‌کنم که یک دستگاه ضبط‌صوت در تاریخ شفاهی آنقدر اهمیت دارد که تقریباً یک بخش از آن را تشکیل می‌دهد... فکر می‌کنم می‌توانم یادداشتهای زیبا و مفیدی از آن بردارم و آنچه را که گفته شده است به خوبی و به زیبایی بازآفرینی کنم، اما یادداشتهای من واقعاً تمامی آنچه را که گفته شده در خود ندارد، بلکه تنها گزارشی از آن چیزی است که گفته شده است». (۲۱) بروک و همکاران همفکر او نیز در این موضوع اتفاق نظر داشتند، بنابر این ضبط صدا یک بخش استاندارد در مفهوم تاریخ شفاهی در امریکا شد.

برخی از اولین برنامه‌های اولیه تاریخ شفاهی از جمله برنامه‌های کتابخانه ترومن و دانشگاه کلمبیا، مصاحبه‌های خود را ضبط کردند اما اعتقادی به نگهداری کاست‌ها نداشتند، از نظر آن‌ها بازنویسی مصاحبه‌ها کافی بود. (۲۲) نگرانی اصلی درباره چگونگی نشان دادن گفته‌های گوینده خاطرات در کار نهایی بود: آیا جمله‌های غیردستوری بایستی ویرایش می‌شد؟ در مواردی که مصاحبه شونده از متن حذف می‌شد بایستی چه می‌کردند؟ الیزابت دیکسون^۳ از اوکلا در مورد از بین رفتن کاست‌ها می‌نویسد: یک مسئله اقتصاد است. شما کاست‌ها را می‌خرید و در اینجا با مشکل بودجه روبرو می‌شوید و استطاعت خرید آن را ندارید. موضوع دیگر اینکه، همان‌گونه که دکتر بروک می‌گوید، «بسیاری از افراد اگر بدانند شما قصد دارید

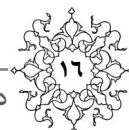
1. Loais stair
2. Philip Brooks
3. Elizabeth Dixon

این کاست‌ها را که تمام حرف‌های آن‌ها را در خود دارد برای همیشه نگه‌دارید، کاست‌ها را به شما نمی‌دهند زیرا آن‌ها دوست ندارند صدایشان در آن کاست‌ها باشد» (۲۳) لویس شورز^۱ رییس کتابخانه دانشگاه ایالتی فلوریدا در دفاع از اهمیت کاست‌ها می‌گوید: «کاست‌ها به عنوان یکی از منابع اولیه از اهمیت زیادی برخوردارند من مصرانه اعتقاد دارم که همه ما و کسانی که خواهان پیشرفت مجموعه‌های تاریخ شفاهی هستیم بایستی کاست‌های اصلی را برای استفاده دیگر پژوهشگران حفظ نماییم و دلیل دیگر اینکه حقایق می‌تواند از طریق کاست‌های اصلی کشف شود که از طریق متون تایپ شده نمی‌توان به آن‌ها دست یافت» (۲۴) در بیشتر برنامه‌های تاریخ شفاهی این حق برای مصاحبه شونده در نظر گرفته شده است که برای انتشار خاطرات خود یک زمان خاص را در آینده مشخص کند. بعضی افراد رونوشت‌ها را برای ویرایش به مصاحبه کنندگان باز می‌گردانند، درحالی‌که برخی دیگر دوست دارند رونوشت‌ها در شکل اصلی خود باقی بمانند. هنوز افرادی هستند که اولین پیش‌نویس‌ها را از بین می‌برند (۲۵) روش‌های انتشار در برنامه‌های تاریخ شفاهی با یکدیگر متفاوتند. درحالی‌که برخی دست‌نوشته‌های خود را به عنوان اقلام نایاب و شدیداً کنترل شده نگه‌داری می‌کنند، دانشگاه کالیفرنیا در برکلی رونوشت‌های تکمیل شده خود را در اختیار افراد خاصی به امانت می‌گذارد.

از آنجا که موضوع اساسی در بحث‌های مربوط به روش‌های تاریخ شفاهی مسئله رعایت اصول اخلاقی در مصاحبه‌ها است. در این راستا حاضران در اولین کنفرانس تاریخ شفاهی در سال ۱۹۶۶م. به طور جدی فهرستی از اهداف و استانداردهای ممکن و عملی را برای تاریخ شفاهی ارائه دادند. این استانداردها شامل موضوعاتی از قبیل صداقت در ضبط صدا، رونوشت‌برداری کلمه به کلمه از صحبت‌های مصاحبه‌شوندگان، در نظر گرفتن حق مصاحبه‌شوندگان برای بازنگری و تغییر رونوشت‌ها، آموزش مناسب مصاحبه‌کنندگان، و موارد مرتبطی می‌شود که برای رونوشت‌برداری لازم است. بحث ضرورت تدوین قوانینی برای رعایت اصول اخلاقی در اوایل سال ۱۹۶۷ شروع شد، این موضوع برای اولین بار توسط ویلیام منچستر^۲ در مورد مصاحبه‌های خصوصی با خانواده کنی^۳ در کتاب مرگ رییس جمهور مطرح شد. انجمن تاریخ شفاهی در سومین گردهمایی خود در سال ۱۹۶۸م. اولین سری از استانداردهای خود را تحت عنوان اهداف و راهبردها، منتشر ساخت. سند نهایی دربردارنده سه راهبرد اساسی بود یک راهبرد برای مصاحبه شونده، یک راهبرد برای مصاحبه‌کننده و یک راهبرد برای سازمان‌های بانی پروژه‌های تاریخ شفاهی. اولین راهبرد حقوق مصاحبه شونده را روشن می‌ساخت: خواسته‌های اوست که باید روش مصاحبه را معین کند. راهبردهای دیگر بر درک متقابل مصاحبه‌شونده و مصاحبه‌کننده با توجه به روش و نتیجه مصاحبه تاکید می‌کرد. اهداف و راهبردها به مسائلی اشاره می‌کرد که

1. Louis Shores
2. William Manchester
3. Kenny

در مورد حافظه و ظرفیت ضبطصوت و نیاز به رونوشت‌برداری وجود داشت. (۲۶) این راهبردها بیش از یک دهه بدون هیچ‌گونه تغییری باقی ماند.

همان‌گونه که پژوهشگران تاریخ شفاهی فهرستی از اهداف و استانداردها را مشخص ساختند روی انتشار دانش تاریخ شفاهی نیز کار کردند. انجمن جدید تاریخ شفاهی در سال ۱۹۶۷م. مجوز گرفت تا اولین گزارش عملکرد خود را منتشر سازد، سپس این گزارش را در مجله سالانه مطالعه تاریخ شفاهی^۱ در سال ۱۹۷۳م. چاپ کرد. (۲۷) کاربران هم‌چنین بر اهمیت انتشار تاریخ شفاهی با کیفیت تاکید داشتند، بنابراین فعالانه کوشیدند تا به دیگران آموزش دهند و پروژه‌های تاریخ شفاهی خود را بر اساس استانداردهای جدید تنظیم و عملی نمایند. برای مثال با استفاده از قانون کمک‌های مالی برای آموزش عالی، دانشگاه اوکلا در جولای ۱۹۶۸م. یک انجمن تاریخ شفاهی یازده روزه را ارائه داد. (۲۸) با شروع کنفرانس تاریخ شفاهی در سال ۱۹۷۰م. (همان زمانی که برای نشست سالانه برای اولین بار فراخوانده شدند) یک کارگاه آموزشی نیز برای تکمیل آن ارائه داده شد. (۲۹) ویلا باوم، رییس دفتر تاریخ شفاهی منطقه، در دانشگاه کالیفرنیا در برکلی، کتاب «تاریخ شفاهی برای جامعه تاریخی محلی^۲» را منتشر ساخت که اولین راهنمای تاریخ شفاهی بود و مورد استفاده افراد زیاد قرار گرفت. (۳۰) در اواخر دهه ۱۹۶۰م. و ۱۹۷۰م. پروژه‌های تاریخ شفاهی با استفاده از بودجه‌های فراوانی که برای این پروژه‌ها وجود داشت مستقیماً وارد جنبش‌های تاریخ اجتماعی آمریکا شد. بنیاد ملی علوم انسانی^۳ شوراهای ایالتی علوم انسانی نیز مانند پروژه‌های تاریخ شفاهی (OHA) تامین بودجه شدند. در طی دهه ۱۹۸۰م. پروژه‌های تاریخ شفاهی را بسیار سخاوتمندانه مورد حمایت مالی قرار دادند. یک نشریه در سال ۱۹۸۱م. به نام خبرنامه انجمن تاریخ شفاهی فهرستی از سی و دو جایزه بزرگ را از ۴۰۰۰۰۰ دلار برای انجمن تاریخ شفاهی محلی در نبرسکا تا ۲۵۰۰ دلار برای مرکز جوانان در روچستر نیویورک اعلام کرد. (۳۱) بودجه آن‌ها از سازمان‌های علوم انسانی هم در سطح ملی و هم در سطح ایالتی تامین می‌شد و به انجمن‌های محلی و دانشگاهی توانایی انجام این پروژه‌ها را می‌داد.

پژوهش‌های تاریخ شفاهی منعکس‌کننده تغییرات اجتماعی بود که در طول دهه‌های ۱۹۶۰م. و ۱۹۷۰م. اتفاق افتاده بود. افزایش اهمیت گروه‌های قومی در جامعه آمریکا سبب رشد علاقه به تاریخ شد. یکی از اولین پروژه‌های تاریخ شفاهی در این زمینه پروژه تاریخ شفاهی دوریس دوک^۴ بود که درباره تاریخ بومیان آمریکا تحقیق می‌کرد. بین سال‌های ۱۹۶۶م. و ۱۹۷۲م.، دوک، وارث و صاحب دخانیات، مبلغ ۵ میلیون دلار به دانشگاه‌های آریزونا، فلوریدا، ایلینویز، داکوتای جنوبی، نیو مکزیکو، یوتا و اوکلاهاما داد. این بودجه سبب ایجاد مراکز گوناگون تاریخ شفاهی شد که تفاوت‌های موجود در جامعه بومیان آمریکا را مستند می‌کردند و

1. Oral History Review
2. Oral History For The Local Historical Society
3. NEH
4. Doris Duke

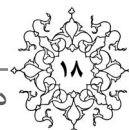
برای مثال انجام مصاحبه با افراد هر کدام از قبایل بومی در اوکلاهاما را ممکن ساخت. بخشی از مصاحبه‌هایی که در داکوتای جنوبی انجام شد در سال ۱۹۷۱ م. در کتابی با عنوان سرخ‌پوست بودن^۱ منتشر شد. (۳۲)

جنبش حقوق مدنی سبب ایجاد پروژه‌های تاریخ شفاهی متعددی در باره تاریخ امریکایی‌های افریقایی تبار شد. در این راستا آلکس هلی^۲ مصاحبه‌های متعددی با مالکوم ایکس انجام داد و کتاب سرگذشت مالکوم ایکس از زبان خودش^۳ - یا خود سرگذشتنامه مالکوم ایکس - در سال ۱۹۶۷ م. بعد از ترور وی منتشر شد. (۳۳) در فاصله سال‌های ۱۹۶۷ م. و ۱۹۷۳ م. دانشگاه هاروارد بیش از ۷۰۰ مصاحبه را به عنوان قسمتی از پروژه مستندسازی حقوق مدنی خود گردآوری کرد. (۳۴) با دریافت بودجه از موسسه راکفلر، پژوهشگران دانشگاه داک، لاورنس گودوین و ویلیام چف^۴ و بین سال‌های ۸۲-۱۹۷۲ م. دانشجویانی با درجه علمی دکترای تربیت کردند که می‌توانستند به عنوان پژوهشگران تاریخ کار کنند. مصاحبه‌های آن‌ها منابعی را ایجاد کرد که با استفاده از آن‌ها نگارش مجدد تاریخ جامعه پیچیده و چند نژادی امریکا ممکن می‌شد. (۳۵)

دو مورد از بهترین کاربردهای تاریخ شفاهی در تاریخ امریکایی‌های افریقایی تبار در اواسط دهه ۱۹۷۰ م. در سطح ملی مطرح و به رسمیت شناخته شد. تئودور روزنگارتن^۵ اجرای یک تحقیق میدانی را در اتحادیه مستاجران زمین کشاورزی در آلاباما، با استفاده از یک مصاحبه‌شونده ایده‌آل به نام ندکاب^۶ انجام داد. وی ۱۲۰ ساعت مصاحبه با کاب انجام داد که با نام «تمام خطرات خدا: زندگی نیت شاو»^۷ منتشر شد (۳۶) و آلکس هیلی به ریشه‌یابی و ردیابی روایات خانوادگی در گامبیا پرداخت، سپس نتایج پژوهش خود را با عنوان «ریشه‌ها: سرگذشت یک خانواده امریکایی»^۸ منتشر ساخت، که برنده جایزه پولایتزر شد. بعد از آن سریال‌ها و برنامه‌های تلویزیونی زیادی بر اساس کتاب هیلی ساخته شد.

جنبش‌های زنان نیز تاریخ شفاهی را هم‌سو با اهداف خود یافتند. برخی از اولین کارهای فعالان جنبش زنان، گرفتن حق رای برای زنان بود. دانشگاه کالیفرنیا در برکلی با رهبران این جنبش‌ها از جمله آلیس پائول^۹ مصاحبه‌هایی انجام داد، در حالی که پروژه‌های تاریخ شفاهی فمینیستی که توسط شرنا گلوک رهبری می‌شد با طرفداران حق رای زنان با توجه به مقام و رتبه آن‌ها بود. (۳۷) کالج رادکلیف^{۱۱} در سال ۱۹۷۹ م. پروژه تاریخ شفاهی خود را درباره زنان سیاه‌پوست آغاز کرد و با ۷۲ زن که به موفقیت‌های بزرگ رسیده بودند مصاحبه کرد. (۳۸) می‌توان گفت تاریخ شفاهی به ابزاری منحصری‌فرد برای آشکار کردن تجربیات روزمره زنان درآمد. در سال ۱۹۷۷ م.، گلوک نوشت «از آنجا که ما زنان نمی‌خواستیم بیش از این در تاریخ بی صدا بمانیم، یک تاریخ جدید ابداع کردیم - که تجربیات و صداها را منعکس می‌کرد. ما دیگر درگیر تاریخ با مفهوم سنتی آن نبودیم، یعنی آنچه مسائل تاریخی مهم نامیده

1. To Be an Indian
2. Alex Haley
3. Autobiography of Malcolm X
4. Laurence Goodwyn and William Chafe
5. Theodore Rosengarten
6. Alabama Sharecropper Union
7. Ned Cob
8. All God's Dangers: The life Of Nate Shaw
9. Roots: The Saga of an American History
10. Alice Paul
11. Radcliff

می‌شد، و ما ثابت کردیم که تمام تجربیات روزمره ما دارای اهمیت است و ثابت کردیم که زندگی‌های روزمره ما تاریخ ماست» (۳۹)

مورخانی که از طبقه زحمتکش جامعه بودند به توانایی و پتانسیل تاریخ شفاهی اذعان داشتند. بین سال‌های ۱۹۵۹م. و ۱۹۶۳م.، جک دلیو، اسکیلز^۱ از دانشگاه میشیگان و موسسه کار و روابط صنعتی دانشگاه وین استیت با ۵۴ نفر مصاحبه کرد تا بتواند چگونگی تاسیس اتحادیه کارگران خودروسازی را مستند کند. (۴۰) آلیس لیند و استوتن لیند^۲، فعالان کارگری با کارگران درباره تجربیاتشان در فعالیت‌های مربوط به حقوق کارگران در دهه ۱۹۳۰ و ۱۹۴۰ مصاحبه کردند و هدف آن‌ها دانستن اقداماتی بود که خود کارگران انجام داده بودند نه اتحادیه‌ها یا انجمن‌های کارگری. (۴۱) پیتر فریدلندر^۳ با توجه به خاطرات رییس اتحادیه کارگری کارگران خودروسازی ادموند کورد^۴ چگونگی شکل‌گیری و ایجاد یک اتحادیه محلی را مورد بررسی و مطالعه قرار داد. (۴۲) تامارا هارون^۵ از مصاحبه‌های تاریخ شفاهی فراوانی استفاده کرد تا زندگی روستای صنعتی نیوهمشایر را ترسیم نماید و حاصل مصاحبه‌های خود را در کتابی به نام: «آموسکیج [کارخانه]: زندگی و کار در کارخانه‌ای در شهر»^۶ منتشر ساخت. (۴۳) در تمام آرشیوهای ایالات متحده تاریخ شفاهی فعالیت‌های کارگری رشد فراوانی کرد.

مورخان جامعه خیلی زود ارزش مصاحبه برای مستند ساختن تاریخ شفاهی را دریافتند. همراه با تاریخ اجتماعی تلاش‌هایی صورت گرفت که تاریخ را به مردم برگردانند. این ایده بیانگر این بود که کمک به مردم برای ثبت تاریخ محلی خود اثر زیادی در زندگی آن‌ها داشته و یا به آن‌ها قدرت بیشتری در زندگی می‌دهد. در بسیاری از مناطق ایالات متحده مورخان تاریخ شفاهی با افراد جامعه مصاحبه کرده و از این مصاحبه‌ها برنامه‌های عمومی تهیه کردند. کتاب‌ها، جزوات، نوارهای اسلاید متقاضیان بیشتری یافت و سالن‌های نمایش دارای مخاطبان فراوان شد. یکی از این پروژه‌ها که در نشریه تاریخ شفاهی در سال ۱۹۸۱م. معرفی شد، پروژه تاریخ شفاهی همسایگی^۷ درباره ایالت لینکلن در نبرسکا بود. در این پروژه تعدادی از دانشجویان جدید به کار گرفته شدند که تاریخ همسایگان ایالت لینکلن را ثبت کنند. هر همسایه یک کمیته تاریخ داشت که یک نوار اسلاید تهیه می‌کرد و یک گوینده شفاهی تاریخ که داستان‌هایی را برای کودکان بازگو می‌کرد. رییس این پروژه یعنی خانم باربارا هاگر^۸ امیدوار بود که شرکت‌کنندگان در این پروژه از طریق به اشتراک گذاشتن میراث فرهنگی، انرژی خود را برای حفظ و بازسازی تاریخ همسایگان نیز صرف کنند. (۴۴)

یکی از کاربردهای بسیار پیچیده و موثر تاریخ شفاهی در حوزه تاریخ پروژه جوکیاس (دستگاه گرامافون پیشرفته)^۹ بود که در سال ۱۹۸۸م. توسط دانشگاه آلاسکا در شهر فیربنکس^{۱۰} معرفی شد. کارکنان این پروژه مصاحبه‌ها را سازماندهی و هدایت نموده و دست‌نوشته‌ها را

1. Jack W. Skeels
2. Alice Lynd and Staughton Lynd
3. Peter Friedlander
4. Edmund Kord
5. Hareven Tamara
6. Amoskeag: Life & Work in an American Factory – City
7. Neighborhood
8. Barbara Hager
9. Project Juke box
10. UAF

همراه با مواد دیگر بارگذاری کرده و در جعبه گرامافون قرار می‌دادند تا برای مصاحبه‌شوندگان قابل دسترس باشد. (۴۵)

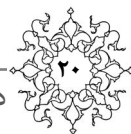
مورخان شفاهی و متخصصان فرهنگ‌های بومی به یک اتفاق نظر رسیدند و تاریخ شفاهی را به عنوان یک شاهد تاریخی در نظر گرفتند. لیندوود مونتل^۱ که یک متخصص فرهنگ بومی بود، از تاریخ شفاهی برای مطالعه جامعه اولیه مردم اصل و چند نژادی استفاده کرد که بعد از جنگ جهانی در میان کارگران سفیدپوست و در تپه‌های کامبرلند جنوب کنتاکی سکنی گزیده بودند. در مقدمه کتاب خود «حماسه کوریج»^۲ بعد از بحث پر شوری که در مورد کاربرد روش شفاهی مطرح می‌کند، آن را رسانه‌ای کارآمد در جایی می‌داند که هیچ سند مکتوبی وجود ندارد و می‌توان تاریخ بومی - قومی را در آن یافت. (۴۶)

چنین برنامه‌های کاربردی گسترده‌ای در روش‌های مصاحبه، مورخان سنتی را دلسرد کرد و بسیاری از آن‌ها از کار بر روی تاریخ اجتماعی دلسرد شدند. همان‌طور که پژوهشگران با اشتیاق بر روی مصاحبه‌های تاریخ شفاهی کار می‌کردند، مورخان سنتی از روش‌های آنان انتقاد می‌کردند. مشهورترین این مورخان خانم باربارا تاچمن^۳ بود، وی کسی بود که منابع مورد استناد تاریخ شفاهی را معتبر نمی‌دانست. او ضبط‌صوت را به یک «سوسمار با اشتهای یک کرم»^۴ تشبیه می‌کرد و این بحث را مطرح می‌کرد که ضبط‌صوت سبب بقای ساختگی و تصنعی موضوعات کم‌اهمیت در ابعاد بزرگ و وحشتناک می‌شود. تاچمن سپس می‌گوید ما خود را درگیر اطلاعات غیر ضروری می‌کنیم. (۴۷)

با اینحال انتقاداتی هم از جانب کسانی مطرح می‌شد که خواهان استفاده و کاربرد اساسی‌تر از تاریخ شفاهی بودند ناتان رینگولد^۵ در سخنرانی خود در کنفرانس تاریخ شفاهی در سال ۱۹۶۹م. از برنامه‌های اجرا شده انتقاد کرد. به نظر او بسیار مفیدتر و موثرتر خواهد بود که از افراد بزرگ و مشهور دور شده و با هدفی از پیش تعیین شده به سراغ مردم، تمایلات و گرایش‌های آن‌ها و وقایعی برویم که تا حدود زیادی از مستندسازی‌های مرسوم بی‌بهره مانده‌اند. رینگولد به استفاده پروژه‌های تاریخ شفاهی از بیوگرافی‌های مردان سفید صاحب قدرت مانند مجموعه چهار جلدی فارست پاوگ^۶ که درباره ژنرال جورج مارشال بود و مطالعه و بررسی که تی. اچ. ویلیامز^۷ درباره هویی لانگ^۸ انجام داده بود و برنده دو جایزه پولایتزر و جایزه ملی کتاب شده بود، واکنش نشان داد. (۴۸)

رینگولد هم‌چنین موضوع اعتبار را مطرح و برجسته کرد، موضوعی که تاریخ‌نگاران شفاهی را سال‌ها درگیر خود ساخته بود. فکر می‌کنم همه شما می‌دانید چنانچه یک نامه تاریخی وجود داشته باشد که مطلبی را بازگو نماید و تاریخ شفاهی خلاف آن را بگوید و هیچ شاهد دیگری برای اثبات درستی هیچ‌یک از آن‌ها نباشد، به طور حتم نه نفر از ده نفر

1. Lynwood Montell
2. The saga of Coe Ridge
3. Barbara Tuchman
4. a monster with the appetite of a tapeworm
5. Nathan Ringold
6. Forrest Pogue
7. T. H. Williams
8. Huey Long

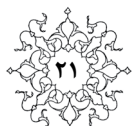
از مورخان نامه تاریخی را قابل قبول می‌دانند. (۴۹) انتقاداتی مانند انتقادات رینگولد مورخان شفاهی را با یک چالش دائم روبرومی‌ساخت: دفاع از صحت (ثباتی که یک گوینده در بازگویی داستان برای چند بار دارد) و اعتبار مصاحبه‌ها (عدم تضاد بین مصاحبه و انواع دیگر منابع تاریخی). (۵۰)

هزینه‌های پروژه‌های تاریخ شفاهی برخی از منتقدان را در دوره‌های اول نگران ساخته بود. در سال ۱۹۶۷، فیلیپ. ای کراول^۱ از هزینه کردن در پروژه تاریخ شفاهی جان فاستر دالاس^۲ دفاع کرد. او با بررسی ۲۸۰ مصاحبه به این نتیجه رسید که این پروژه‌ها در طول یک دوره سه ساله مبلغ ۶۷۰۰۰ دلار هزینه کرده‌اند که به خوبی ارزش این مقدار هزینه را داشته‌اند: تاریخ شفاهی ... به این معنا نیست که جایگزینی برای گزارش‌های مستند باشد. بلکه در واقع با دادن برخی اطلاعات که تاکنون مستند نشده‌اند نقش مکمل را ایفا می‌کند. اما مهم‌تر از آن این است که تاریخ شفاهی می‌تواند در میان انبوه اطلاعاتی که پیش روی مورخان است، نقش راهنمایی را برای آنان داشته باشد. (۵۱)

در اواخر دهه ۱۹۶۰م. تاریخ شفاهی هم در میان عموم مردم و هم در میان محافل دانشگاهی شهرت و محبوبیت زیادی به دست آورد. رادیوی شیکاگو گفتگویی را با اشتود ترکل^۳ ترتیب داد وی اولین کسی بود که مصاحبه‌های ضبط شده را به شکل کتاب درآورد و در کتابی به نام خیابان تقسیم شده: امریکا^۴ منتشر ساخت. این کتاب مطالعه زندگی پنج نفر از مردم عادی در شیکاگو بود. سپس کتاب دیگری به نام «رکود بزرگ و کار» در همین زمینه منتشر ساخت در این کتاب مردم درباره آنچه در تمام روز انجام می‌دهند و احساسشان درباره فعالیت‌هایشان را عنوان می‌کنند.^۵ کار ترکل در مطبوعات مورد تحسین گسترده قرار گرفت. روش ترکل در تضاد با اهداف و راهبردهای انجمن تاریخ شفاهی بود، برای اینکه او مصاحبه‌ها را بسیار ویرایش می‌کرد و ترتیب و چیدمان آن‌ها را تغییر می‌داد و هیچ‌گونه پیش‌بینی یا قاعده‌ای برای آرشیو کردن آن‌ها در نظر نمی‌گرفت. (۵۲)

نوع دیگری از تاریخ شفاهی زمانی پا به عرصه وجود گذاشت که یک معلم پر تلاش و جوان در کلاس انگلیسی دانش‌آموزان را در یک گروه جمع کرد تا به کمک هم فرهنگ عامه محل زندگی خود در آپالاچی جورجیا را جمع‌آوری کنند. دانش‌آموزان و معلم آن‌ها البوت ویگیتون^۶ مجله‌ای به نام فاکس فایر^۷ منتشر کردند، که در سال اول انتشار و حتی در شماره‌های اولیه در سال ۱۹۶۶م. بسیار مورد استقبال قرار گرفت. در سال ۱۹۷۲م. اولین مجموعه آن منتشر شد. (۵۳) فاکس فایر، تقاطعی میان تاریخ شفاهی و آموزش و تعلیم ایجاد نمود، زیرا ویگیتون از این روش برای آموزش مباحث مربوط به هنرهای زبان استفاده کرد. موفقیت فاکس فایر سبب شد تا پروژه‌های مشابهی آغاز شود که بسیاری از آن‌ها در قرن بیست و یکم انجام شد. (۵۴) این موفقیت هم‌چنین یک ابتکار و هنر خاص خود ایجاد کرد که یکی از آن‌ها بازی برادوی بود که

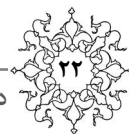
1. Philip A. Crowl
2. John Foster Dulles
3. Studs Terkel
4. Division Street: America
5. Great Depression and Working: People Talk about What They Do All Day and How They Feel about What They Do
6. Eliot Wigginton
7. Foxfire

جسیکا تندی^۱ جایزه تونی را برای به تصویر کشیدن عمه آری دریافت کرد. در سال ۱۹۷۵م. انجمن تاریخ شفاهی یک نسخه اصلاح شده از کتاب‌شناسی تاریخ شفاهی منتشر ساخت که در آن آثار منتشر شده در زمینه تاریخ شفاهی در ایالات متحده یکایک معرفی می‌شد. نویسنده‌ای به نام مانفرد واسرمن^۲ ملاحظه کرد که در سال ۱۹۶۵م. تنها هشتاد و نه پروژه انجام شده است. ولی تا سال ۱۹۷۵م. تعداد آن‌ها به ۲۳۰ پروژه رسیده بود به علاوه نود و سه طرحی که در دست اجرا بود. واسرمن می‌گوید: در سال ۱۹۷۲م. در حدود هفتصد مرکز تاریخ شفاهی در چهل و هفت ایالت و چندین کشور خارجی وجود داشت. در سال ۱۹۶۷م. ادبیات و موضوعات تاریخ شفاهی حدود ۸۰ موضوع بود، در سال ۱۹۷۱م. تقریباً دو برابر شد و در سال ۱۹۷۴م. به سیصد موضوع رسید. کتاب‌ها و نشریات چاپ شده در مورد تاریخ شفاهی، به حدی رسیده بودند که کلمه تاریخ شفاهی تقریباً در تمام عناوین آن‌ها کاملاً وجود داشت و کلمه ناآشنایی نبود. واسرمن ملاحظه کرد که موضوعات موجود در کتاب‌شناسی محصول تاریخ شفاهی هستند و در این حوزه توسط مورخان تاریخ شفاهی به طور گسترده تولید، تعریف و عرضه شده و به صورت آکادمیک هم برای پژوهشگران و نخبگان و هم برای دانش‌آموزان دبیرستانی مورد استفاده قرار گرفته‌اند. مواد و موضوعات موجود از نظر کیفی بسیار متفاوتند و شامل موضوعات و مواد فرهنگی، سیاسی و اجتماعی و ادبیات عامیانه و آداب و رسوم شفاهی می‌شوند. واسرمن، سپس نتیجه‌گیری می‌کند که در حالیکه ارزش این کارها بایستی به صورت تک به تک مورد بررسی قرار گیرد، گسترش و بسط پدیده تاریخ شفاهی، با عرضه کتاب‌ها و مواد چاپی، برنامه‌ها و چیزهای دیگر نه تنها دامنه و ریشه‌های موضوع را روشن نمی‌سازد، بلکه آن‌ها را محو می‌نماید. (۵۵) در سال ۱۹۶۷م. مجله تاریخی برای استفاده در کتابخانه^۳ و در سال ۱۹۷۳م. نشریه اخبار تاریخی^۴ (توسط انجمن امریکایی تاریخ ایالتی و محلی) در راستای رشد روز افزون اصول عملی در تاریخ شفاهی چاپ و منتشر شدند. (۵۶)

در دهه ۱۹۷۰م. تاریخ شفاهی به عنوان یک حوزه پژوهشی تحت‌تاثیر پژوهشگران مطالعات فرهنگی مانند کلیفورد گریتس^۵ رشد فراوانی کرد. همان‌طور که متون شفاهی به آسانی از اثبات‌گرایی (پوزیتیویسم) دور شدند. (۵۷) پست مدرنیسم و تاریخ شفاهی نیز با یکدیگر در یک راستا قرار گرفتند. یکی از آثار مهم در زمینه مصاحبه کتابی بود تحت عنوان: «تاریخ شفاهی و دوران سختی: یک مقاله انتقادی»^۶. در این مقاله میشل فریش^۷ از کار اشتود ترکل استفاده کرد تا در بحبوحه ناآرامی‌های دهه ۱۹۷۰م. ماهیت حافظه و اهمیت به‌خاطر آوردن زمان‌های گذشته را مورد بررسی و مطالعه قرار دهد. فریش می‌گوید زمان‌های سخت می‌تواند هر زمانی باشد، مصاحبه‌ها تقریباً در نشان دادن ماهیت گزینشی، ترکیبی (مصنوعی) و کلی‌نگرانه حافظه متفق‌القول هستند ... این مشخصات و ظرفیت‌ها نه تنها همیشه وجود دارند

1. Jessica Tandy
2. Manfred Waserman
3. Journal of Library History
4. History News
5. Clifford Greet
6. Oral History & Hard Times: A Review Essay
7. Michael Frisch

بلکه در روش و تنظیم تجربیات ما و فهم معنای زندگی نقش اساسی دارند. (۵۸)

رونالد جی. گریل کتاب «محفظه صدا: هنر تاریخ شفاهی»^۱ را تالیف کرد و آن را در سال ۱۹۵۷م. منتشر ساخت. در جلسه‌ای که در سال ۱۹۷۳م. در گردهمایی موسسه مورخان امریکایی^۲ درباره کتاب «محفظه صدا» برگزار شد، دو مقاله مهم درباره این کتاب ارائه که در آن‌ها کتاب به‌طور برجسته بررسی شد. یکی از این مقالات اثر خود گریل بود، وی در این مقاله یک مصاحبه را با توجه به مسایل زبان‌شناختی و عکسل‌عمل‌های شرکت‌کنندگان در مصاحبه مورد تجزیه و تحلیل قرار داده بود هم‌چنین موضوعات فرهنگی مشکل‌ساز را در رابطه با برخی موضوعات مورد مصاحبه بررسی کرده بود. دومین مقاله از دنیس تدلاک^۳ بود وی روایت‌ها را به‌صورت شعر و نظم ارایه نمود. مصاحبه‌ای که با اشتود ترکل داشت و گفتگوی او با اعضای هیات مشاوران مانند استاد آلیس کسلر هریس^۴ و جان وانسیا و سائول بنیسون^۵ که از مفسران و حاشیه‌نویسان بودند، سبب گسترش و بسط مباحثات تاریخ شفاهی شد. (۵۹) در این زمان دیگر درباره تاریخ شفاهی به‌صورت یک جریان ساده دارای محتوای غیرعلمی صحبت نمی‌شد بلکه در ورای هر مصاحبه یک تئوری و نظریه وجود داشت.

هم‌زمان با گسترش جریانات روشنفکری در اروپا مخصوصاً در انگلستان در دهه ۱۹۷۰م. جورج اوارت ایوانز^۶، در مطالعات خود درباره آنجلیای شرقی از نقش و ارتباط رسوم و سنت‌های شفاهی در تکمیل متون و گزارش‌های نوشتاری سخن گفت. (۶۰) پائول تامسون^۷ مورخ شفاهی در دانشگاه اسکس^۸ کتاب «صدای گذشته: تاریخ شفاهی»^۹ را در سال ۱۹۷۸م. منتشر ساخت. وی در این کتاب چگونگی تغییر روایت‌های تاریخی مرسوم را بر اساس شواهد شفاهی تاریخی توضیح داد. ظهور انجمن تاریخ شفاهی در انگلستان که اولین مجله خود را در سال ۱۹۷۱م. منتشر ساخت، که در راستا و موازات انجمن تاریخ شفاهی در امریکا بود.

هم‌زمان با گسترش تاریخ شفاهی در ابعاد بین‌المللی، دسترسی به آن برای مورخان محلی و خانوادگی نیز افزایش یافت. بسیاری از پروژه‌ها که دامنه و حوزه عملکرد محدودی داشتند، در محافل و انجمن‌های تاریخی محلی، انجمن‌های داوطلبانه و مانند آن‌ها رشد کرده و شکوفا شدند. چنین پروژه‌هایی اغلب از مرکز توجهات مورخان دانشگاهی دور بودند اما برای جوامعی که ریشه آن‌ها در آنجا بود اهمیت زیادی داشتند. هم‌زمان با افزایش تعداد کاربران، گروه‌های تاریخی محلی و ایالتی نیز در ایالات متحده پا به عرصه وجود گذاشتند. اولین آن‌ها انجمنی برای تاریخ شفاهی در نیوانگلند بود، که در سال ۱۹۷۴م. ایجاد شد، در حالیکه انجمن تاریخ شفاهی در منطقه اقیانوس اطلس میانه در سال ۱۹۷۶م. پایه‌گذاری شد. انجمن تاریخ شفاهی جنوب‌غربی در سال ۱۹۸۰م.، انجمن تاریخ شفاهی تگزاس در ۱۹۸۲م.، انجمن تاریخ شفاهی شمال‌غربی در سال ۱۹۸۳م. و انجمن تاریخ شفاهی مینه‌سوتا در سال ۱۹۸۵م. ایجاد

1. Envelope of Sound: The Art of Oral History
2. organization of American Historian
3. Dennis Tedlock
4. Alice Kessler Harris
5. John Vansina and Saul Benison
6. George Ewart Evans
7. Paul Thompson
8. Essex
9. The Voice of the Past: Oral History

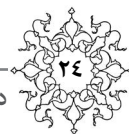

شدند. هر یک از این سازمان‌ها و انجمن‌ها پژوهش‌های تاریخ شفاهی در منطقه را گسترش داده و از بالاترین استانداردها برای پژوهش‌های تاریخ شفاهی خود استفاده می‌کردند، آنان کارگاه‌های آموزشی برگزار کرده و به پژوهش‌های تاریخ شفاهی که در سطح بالایی انجام شده بود جوایزی اهدا می‌کردند.

بحث درباره ماهیت تاریخ شفاهی و چگونگی کار در تاریخ شفاهی با سرعت زیادی ادامه یافت. در حالیکه بر روی برخی موضوعات در این حوزه اتفاق نظر وجود داشت ولی هنوز در مورد برخی موضوعات در بین پژوهشگران اختلافاتی وجود داشت. در سال ۱۹۷۹م. یک گروه منتخب از اعضای انجمن‌های تاریخ شفاهی در کنفرانسی در وینگ اسپرید^۱ در مرکز ویسکانسین دور هم جمع شدند تا اهداف و راهبردها را مشخص نموده و مجموعه‌ای از راهبردها و سیاست‌ها را به عنوان استانداردهایی برای استفاده در پروژه‌های تاریخ شفاهی که به تازگی شروع شده بودند تدوین نمایند و همچنین با توجه به این استانداردها و راهبردها یک ارزیابی نقدگرایانه از پروژه‌هایی که قبلاً انجام شده بود و نیاز به بازبینی و دقت نظر حرفه‌ای داشت انجام دهند. (۶۱) نتیجه این تلاش‌ها انتشار کتاب رهنمودهای ارزشیابی^۲ توسط انتشارات رسمی انجمن تاریخ شفاهی بود که شاخصه‌های اصلی برای پروژه‌های تاریخ شفاهی را معرفی می‌کرد. این رهنمودها و دستورالعمل‌ها شامل بررسی اهداف و چگونگی انتخاب مصاحبه‌گران و مصاحبه شونده‌گان، چگونگی دستیابی به مواد مورد نیاز، چگونگی گرفتن کمک برای ایجاد پروژه‌ها، مدیریت، توصیفات و آموزش، رهنمودها و مقررات اخلاقی، رهنمودهایی در مورد نوارهای کاست و رونوشت‌ها و نتیجه مصاحبه‌ها بود. این دستورالعمل‌ها برای کسانی که در پی انجام مصاحبه‌های استاندارد و علمی با بهترین و با کیفیت‌ترین نتایج بودند، یک راهنمای قابل دسترس بود و زمینه‌های مشترکی برای بحث و بررسی در حوزه تاریخ شفاهی را فراهم می‌آورد.

فناوری ضبط، از ضبط صدا فراتر رفته و با ظهور دستگاه‌های ضبط ویدیویی در اوایل سال ۱۹۷۰م. وارد مرحله تازه‌ای شد. یک بار دیگر پژوهشگران تاریخ شفاهی درباره ماهیت تاریخ شفاهی و تغییراتی که از افزوده شدن ضبط تصویر علاوه بر ضبط صدا پدید می‌آمد، وارد مباحث جدیدی شدند. (۶۲) مباحث مربوط به ضبط ویدیویی تا دهه ۱۹۸۰م. ادامه یافت یعنی زمانی که موسسه آلفرد پی. اسلون^۳ به موسسه اسمیت سونیان^۴ بودجه‌ای اعطا کرد که تاثیر ضبط ویدیویی تاریخ^۵ را بررسی کند. تا سال ۱۹۹۱م. پژوهشگران موسسه اسمیت سونیان بیش از ۲۵۰ ساعت ضبط برای چندین پروژه مختلف داشتند. در حالیکه استنلی گلدبرگ^۶ که یک ارزیاب بود درباره هزینه‌های اداری در حال افزایش و بهای بالای ضبط با کیفیت، سخن می‌گفت؛ کارلن استفن^۷ نیز از مفید بودن و سودمندی مستندسازی تاریخی با استفاده از

1. Wingspread
2. Evaluation Guidelines
3. Alfred P. Sloan
4. Smithsonian
5. videohistory
6. Stanley Goldberg

ضبط ویدیویی صحبت کرده است. برایان ویلیامز^۱ که یک تهیه‌کننده بود چنین ادعا می‌کرد که مصاحبه‌های شفاهی و صوتی اولیه در موفقیت پروژه‌های تاریخ شفاهی بسیار مهم و حیاتی بودند. به نظر می‌رسید نتایج آن‌ها، گرچه طیف محدودی را دربر می‌گرفت ولی نقش ارزشمندی در مصاحبه‌های ویدیویی تاریخ شفاهی داشت.(۶۳)

تحقیقات در حوزه تاریخ شفاهی روز به روز کامل‌تر می‌شد. در سال ۱۹۸۴م. دیوید دونای^۲ و ویلا باوم کتاب «تاریخ شفاهی: یک مجموعه میان رشته‌ای»^۳ را تدوین کردند. در این کتاب خواننده ۳۴ مقاله قدیمی در این زمینه را در یک جا می‌دید، این مقالات از نویسندگان قدیمی‌تر مانند آلن نوینس و لوییس استار شروع می‌شد و با مقالاتی درباره توصیف و طراحی پروژه‌ها، تاریخ شفاهی کاربردی، رابطه آن با رشته‌های دیگر علمی، آموزشی و کتابخانه‌ها ادامه می‌یافت.(۶۴) نوشتن درباره تاریخ شفاهی هر روز پیچیده‌تر می‌شد و دیگر به سادگی قبل نبود.

لیندا شاپس مقالات انتقادی تاریخ شفاهی را مورد تجزیه و تحلیل قرار داد و به این نتیجه رسید که تاریخ شفاهی همواره با یک نقد مستمر و مداوم روبروست.(۶۵) دیوید هنای^۴ که یک نویسنده‌ای است که زندگی‌نامه افراد را می‌نویسد در کتاب «تاریخ نویسی شفاهی»^۵ که در سال ۱۹۸۲م. منتشر شد، با توجه به نقش مورخان در انتخاب، ضبط و توصیف منابع، در مورد شکل دادن به گذشته‌ای که توسط آن‌ها بازسازی شده است، تحقیق می‌کرد.(۶۶) اوا مک ماهان و همکارانش در زمینه مطالعات مربوط به تاریخ شفاهی به عنوان یک ابزار برای بیان پیشگام بودند و مصاحبه را به عنوان یک رویداد ارتباطی و یک عمل گفتاری در نظر گرفتند.(۶۷) میشل فریش مجموعه مقالات خود را در سال ۱۹۹۰م. در یک کتاب تحت عنوان: یک قدرت به اشتراک گذاشته شده: مقالاتی در مهارت و مفهوم تاریخ شفاهی و عمومی^۶ منتشر ساخت. مقالات فریش دربردارنده مباحثات عمیق و علمی درباره تعامل مصاحبه‌کنندگان و مصاحبه شونده‌گان بود.(۶۸) در سال ۱۹۸۷م. مجله تاریخ امریکا^۷ که یک فصلنامه از انتشارات موسسه مورخان امریکایی بود، منتشر شد، در این فصلنامه یک بخش به تاریخ شفاهی اختصاص داده شده بود که به مدت ده سال توسط میشل فریش و لیندا شاپس نوشته می‌شد و بعد از آن‌ها نگارش این بخش برعهده میشل گوردون و لوآن جونز^۸ گذاشته شد. این بخش از مجله منابع قابل دسترس مورخان و پژوهشگران را برای آنان معرفی می‌کرد. در طول شانزده سال بعد مقالاتی ارائه دادند که ترکیبی از تفکرات آن‌ها و دیگران در مورد موضوعات مورد بحث در تاریخ شفاهی بود. این مقالات تنها در مورد مسایل تئوریک و روش‌شناختی نبود، بلکه دربردارنده ارزشیابی‌های عمیق‌تر و تأمل برانگیزتر از منابع تاریخ شفاهی و کارهای علمی‌تر و آگاهانه‌تری در زمینه تاریخ شفاهی بود.(۶۹)

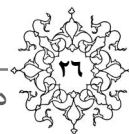
1. Carllen Stephens
2. Brien Williams
3. David Danaway
4. Oral History: An Interdisciplinary Anthology
5. David Henige
6. Oral Historiography
7. A Shared Authority: Essays on the Craft & Meaning of Oral & Public History
8. Journal of American History
9. Michael Gordon and Lu An Jones

مورخان شفاهی در آمریکا هر روز بیش از پیش تحت تاثیر پژوهشگرانی قرار می‌گرفتند که در خارج از مرزهای ایالات متحده زندگی می‌کردند. مجله بین‌المللی تاریخ شفاهی که توسط یک آمریکایی به نام رونالد جی. گریل تهیه می‌شد، برای اولین بار در سال ۱۹۸۰م. منتشر شد. تمرکز اصلی این مجله بر روش تطبیقی، روش‌های میان‌رشته‌ای و مسائل روش‌شناختی و تئوریک در سطح بین‌المللی بود. در سال ۱۹۹۲م. این نشریه با مجله داستان‌های زندگی^۱ که از طرف انجمن تاریخ شفاهی بریتانیا چاپ می‌شد یکی شد و به این ترتیب نام آن به «سالنامه بین‌المللی تاریخ شفاهی و داستان‌های زندگی»^۲ تغییر داده شد که موضوعات متعددی را در زمینه پژوهش‌های انجام شده در آمریکا و اروپا در اواسط دهه ۱۹۹۰م. مطرح می‌کرد. (۷۰) کار پژوهشگرانی مانند النا پونیا توسکا و لویزا پاسرینی^۳ با توجه به برداشت‌های مختلف خوانندگان آمریکایی از مصاحبه‌های شفاهی بر آن‌ها تاثیر گذاشت. (۷۱) گروهی از مورخان تاریخ شفاهی در سال ۱۹۷۹م. در منطقه اسکس در انگلستان گرد هم آمدند و موضوعات مورد علاقه و مورد مطالعه خود را با یکدیگر در میان گذاشتند. اعضای این گروه در گردهمایی که در سال ۱۹۹۶م. در گوتنبرگ داشتند، به صورت یک سازمان رسمی درآمدند و با نام «انجمن بین‌المللی تاریخ شفاهی»^۴ هر دو سال یکبار گردهمایی‌هایی برگزار می‌کردند و یک مجله دوزبانه با عنوان «سخن و سکوت»^۵ منتشر می‌ساختند.

مورخی به نام آلساندرو پورتلی^۶ که در کنار همکاران ایتالیایی خود در مورد آمریکایی‌های آپالچیا تحقیق می‌کرد اثر مهم خود را در سال ۱۹۹۱م. تحت عنوان «مرگ لوییچی تراستولی و داستان‌های دیگر»^۷، منتشر ساخت. تشریح چگونگی مرگ لوییچی تراستولی که یک آهنگر بود باعث ایجاد پرسش‌های جدیدی در مورد ارزش و اعتمادپذیری تاریخ شفاهی گردید. پورتلی ثابت کرد که «نحوه به یاد آوردن خاطرات به اندازه خود خاطرات مهم است؛ تاریخ شفاهی ما را بر آن داشته است که در پی یافتن حقایق بی‌نظیر و دست نیافتنی تاریخی باشیم، هر چند این کار با سختی همراه باشد.» (۷۲) پورتلی که در زمینه مطالعات ادبی تخصص کافی دارد، کاملاً با تجزیه و تحلیل متون آشناست و بر روش‌هایی که مورخان در کار خود استفاده می‌کنند کاملاً تاثیرگذار است. در همان سال شرنا گلوک و دافنه پاتای^۸ کتاب «سخنان زنان: روش فمینیستی تاریخ»^۹ را نوشتند که مجموعه‌ای از ۳۰ مقاله بود که توسط زنان در رشته‌های مختلف دانشگاهی نوشته شده بود. این کتاب در سال ۱۹۹۲م. منتشر شد و به پرسش‌هایی پاسخ می‌داد که دغدغه تاریخ شفاهی و داستان‌ها و روایت‌های تاریخی بود، همان‌طور که تونکین^{۱۰} نیز در این باره می‌گوید روایات، هم ساز و کارهای اجتماعی هستند و هم عملکردهای فردی. (۷۳)

1. Life Stories
2. International Yearbook of Oral History and Life Stories
3. Elena Poniatowska and Luisa Passerin
4. International Oral History Association
5. Words & Silence / Parabras y Silencios
6. Alessandro Portelli
7. The death of Luigi Trastulli & Other Stories
8. Daphne Patai
9. Women's Words: The Feminist Practice of History
10. Elizabeth Tonkin

وسعت و دامنه تاریخ شفاهی تا جایی ادامه یافت که به صورت یکی از حوزه‌های مقتدر درآمد (یکی از قدرت‌های نخست در پژوهش شد). در سال ۱۹۸۸م. انتشارات تواین^۱ با تجدید نظر در مورد تاثیر تاریخ شفاهی، کتاب‌هایی در مورد تاریخ شفاهی به قلم دونالد ای. ریچی^۲ منتشر ساخت. بیست و شش کتاب در مجموعه‌ای گسترده از عناوین که در فاصله سال‌های ۹۸-۱۹۹۰م. منتشر شد این کتاب‌ها شاهدهی بود بر سودمندی و قابلیت کاربرد وسیع تاریخ شفاهی. محور و تمرکز اصلی کتاب‌های تواین دست‌نوشته‌های مصاحبه‌ها بود، که هر کدام مختص به یک موضوع خاص بود. (۷۴) در همان زمانی که مطالعات مربوط به روابط جنسی زنان و مردان در آکادمی ایالات متحده شروع شد، بار دیگر تاریخ شفاهی به ابزار اصلی و اولیه برای مستندسازی مردم و حرکت‌های آنان در این زمینه تبدیل شد. از جمله اولین عناوین و موضوعات در این زمینه آثار کسانی مانند آلن بروب^۳ در مورد سربازان جنگ جهانی دوم، مطالعه عمومی مسایل جنسی توسط لیلیان فادرمن^۴ و پژوهش مشترک الیزابت کندی و مادلین دیویس در مورد همجنس‌بازی در میان طبقه کارگر بود. (۷۵)

دو کتاب راهنمای اصلی برای پژوهش‌های تاریخ شفاهی در اواسط دهه ۱۹۹۰ منتشر شد: «انجام تاریخ شفاهی»^۵ به قلم دونالد ریچی^۶ و دیگری «ضبط تاریخ شفاهی»^۷ به قلم والر یو. هر کدام از این کتاب‌ها در روش‌های ارائه مطالب خود بی‌نظیر بودند، زیرا هم استانداردهای کلی پذیرفته شده توسط مورخان تاریخ شفاهی و هم روش‌های متفاوتی را که هر کدام به کار می‌گرفتند و هم امکانات گسترده برای اجرای برنامه‌های کاربردی را تشریح می‌کردند. (۷۶) در سال ۱۹۹۸م. دو مورخ انگلیسی به نام‌های روبرت پرک و آلیستر تامسون^۸ بهترین پژوهشگران تاریخ شفاهی در اواخر قرن بیستم را گرد هم آوردند و با استفاده از نظریات آن‌ها کتاب «تاریخ شفاهی»^۹ را به رشته تحریر درآوردند و در این کتاب پیشرفت‌های انجام شده، مصاحبه کردن، حمایت از پروژه‌های تاریخ شفاهی و تقویت آن‌ها، توصیف و نهایتاً تاریخ‌سازی را مورد بررسی قرار دادند. (۷۷)

در اواسط دهه ۱۹۹۰م. با ظهور فناوری‌های نو به صحنه تاریخ شفاهی و ضبط دیجیتالی صدا، شیوه‌های جدیدی برای ارائه مصاحبه‌ها ابداع شد. (۷۸) بحث و بررسی در مورد مسائل مربوط به دسترس‌پذیری به منابع از اواخر دهه ۱۹۹۰م. مورد توجه جدی قرار گرفت و با ظهور شبکه جهانی وب ضرورت این موضوع بیشتر احساس شد زیرا در شبکه جهانی وب اشاعه و پخش نسخه‌های تاریخ شفاهی و فایل‌های صوتی به صورت نامحدود ممکن گردید. (۷۹) با ظهور اینترنت و ایمیل امکان تبادل نظر بین مورخان شفاهی بیشتر شد. تری برد ویستل^{۱۰} از دانشگاه کنتاکی یک گروه مباحثه اینترنتی به نام OHA-L «در سال ۱۹۹۳م. ایجاد کرد. این گروه در سال ۱۹۹۷م. به صورت یک سازمان درآمد که به سرعت در حال پیشرفت بود، این

1. Twayne
2. Donald A, Ritchie
3. Allan Berube
4. Lillian Faderman
5. Doing Oral History
6. Donald Ritchie
7. Recording Oral History
8. Robert Perk and Alistair Thomson
9. The Oral History Reader
10. Terry Birdwhistell

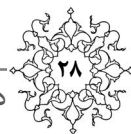
سازمان ابتدا به نام «H-Net» فعالیت می‌کرد و سپس تحت عنوان «اچ- اورال هیست»^۱ به فعالیت خود ادامه داد. تقریباً دو هزار نفر مشترک و کاربر شبکه جهانی می‌توانستند در مورد مسائل مورد علاقه یکدیگر به صورت الکترونیکی ارتباط داشته باشند. اینترنت هم‌چنین ارائه طرح بزرگ تاریخ شفاهی توسط کتابخانه کنگره را تسهیل نمود: پروژه تاریخ کهنه سربازان^۲ که در مورد سربازان کشته شده در جنگ جهانی دوم بود، در این پروژه از سربازانی که از سراسر دنیا داوطلب می‌شدند مصاحبه می‌گرفتند و این مصاحبه‌ها را در کتابخانه کنگره می‌گذاشتند. تا ماه می سال ۲۰۰۳ بیش از هفت هزار مصاحبه برای این پروژه جمع‌آوری گردید. (۸۰)

مورخان شفاهی با مسائلی از قبیل حافظه به خصوص با چگونگی به یادآوردن خاطرات توسط افراد مختلف و آنچه خاطرات آن‌ها را تحت تاثیر قرار می‌دهد، مواجه بودند. اولین کارهایی که در این زمینه توسط افرادی مانند میشل کامن^۳ و جان بوندار^۴ صورت گرفت پرسش‌هایی را در زمینه مشارکت عمومی در ایجاد چارچوبی برای حافظه تاریخی مطرح کرد و سبب شد تا بعد از آن تحقیقات بیشتری در این زمینه صورت بگیرد. (۸۱) با شروع قرن بیست و یکم بحث حافظه که مربوط به مسائل جسمانی و فیزیکی بود مورد بررسی قرار گرفت البته نه برای اشخاص به طور خاص، بلکه به صورت کلی و در سطح جامعه.

نوشتن با استفاده از تاریخ شفاهی رشد و تکامل یافت. در سال ۲۰۰۳ اولین کتاب از سری کتاب‌های مجموعه مطالعات پالگریو در مورد تاریخ شفاهی^۵ منتشر شد. این کتاب توسط لیندا شاپس و بروس استیو^۶ نوشته شد طرح کلی کتاب‌های پالگریو بر اساس مطالعه عمیق مصاحبه‌های تاریخ شفاهی برای استفاده از آن‌ها در متون گسترده تاریخی و تعامل با مسائل مربوط به حافظه تاریخی و ساخت روایی است. (۸۲)

در سال ۲۰۰۵م. روش‌های تاریخ شفاهی پیشرفت زیادی کرد. انجمن تاریخ شفاهی و انجمن بین‌المللی تاریخ شفاهی به خوبی توسعه و رونق یافتند، همچنین نشریات این دو انجمن از نظر کیفی به رشد و بالندگی بیشتری رسیدند. به این ترتیب از آنجا که مطالعات مربوط به روش‌شناسی برای بسیاری از موضوعات تاریخ شفاهی مفید واقع شد، برنامه‌های کاربردی جدیدتری به این حوزه افزوده شد. شبکه جهانی وب همان‌طور که سبب رشد و گسترش تاریخ شفاهی می‌شود، بدون شک در اشاعه اطلاعات با استفاده از تاریخ شفاهی و پیشرفت آن تاثیر فراوانی دارد. اما پایه یا اصول اولیه در تاریخ شفاهی، یعنی وجود دو فردی که در یک جا نشستند و درباره گذشته گفتگو می‌کنند هیچ‌گونه تغییری نکرده است. علی‌رغم پیچیدگی‌هایی که در تجزیه و تحلیل‌ها و تفاسیر به وجود آمده، هنوز هم یک دانش‌آموز مقطع متوسطه می‌تواند یک مصاحبه تاریخ شفاهی قابل قبول انجام دهد. هر جایی که ارتباط بین فردی وجود دارد، تاریخ شفاهی می‌تواند همچنان مفید و موثر باشد.

1. HOralhist
2. Veterans History Project
3. Michael Kammen
4. John Bodnar
5. The Palgrave Studies in Oral History
6. Bruce Stave

یادداشت‌ها

1. Starr, Oral History, 4; Moss, What is it, 5; Strassler, Landmark Thucy-dides, 15; Vansina, Oral Tradition xi (Oral Tradition: A Study in Historical Methodology); Haley, Black History, 12, 14-17; Hanke, American Historians, 6-7

برای بررسی تاریخنگاری در اروپا و آفریقا به اثر زیر مراجعه فرمایید:

Henige, oral historiography, 7-22

2. Karr, What is History? 3.
3. Hart, Catalogue, vii-viii.
4. Hersh, portrait of America.6.

هرش درباره انگیزه‌های فکری که در ورای پروژه نویسندگان فدرال وجود داشت، بحث جالبی را مطرح می‌کند.

5. Couch, preface to These Are Our Lives, ix, x-xi

These Are Our Lives (صفحات ix, x-xi). مقدمه کاوچ بر کتاب 5

6. Botkin, Lay My Burden Down, ix.

آن بنکس ۴ در صفحات xv, xiii, xi کتاب First Person America تاریخ پروژه WPA را مورد بحث می‌دهد، که در سال ۱۹۸۰ درباره هشتاد مصاحبه منتشر نشده، به چاپ رسید. بعدها، در سال ۱۹۹۳، ثدا پردو^۱ کتاب Nations Remembered، را منتشر ساخت، که منتخبی از مصاحبه‌های WPA با بومیان امریکایی است. بحثی طولانی درباره صحت روایت‌های بردگان که در Oral History Review آمده است. برای اطلاعات بیشتر به کتاب‌های زیر مراجعه کنید:

Soapes, Federal Writers' Project; Raport, Life Stories; and Trail & Hersh, Replies.

7. Nevins, Gateway to History, vi.

برای مقایسه بین پروژه نویسندگان فدرال و روش نویس برای جمع‌آوری روایات شخصی

بنگرید به:

Hirsh, Portrait of America, 141-147.

8. Evertt, Oral History Techniques, 4-7; Pogue, Pogue's War, 99.

9. Nevins, How and Why, 31-32.

1. Ann Banks
2. Theda Perdue

10. Star, Oral History, 10-11.

11. Nevins, How and Why, 32; Starr, Oral History, 10-11.

12. Boatright and Owens, Derrick Floor, 10-11.

۱۳. ابتدا هلمن^۱ در کتاب مجموعه تاریخ شفاهی^۲ تفسیری بر مجموعه مصاحبه انجمن تاریخ

جنگل^۳ نوشت و در حال حاضر به صورت آنلاین زیر عنوان «برنامه تاریخ شفاهی انجمن

تاریخ جنگل، درک گذشته برای تاثیر آن بر آینده»^۴ در نشانی زیر قابل دسترس است:

http://www.lib.duke.edu/forest_research/ohiguide.html(accessed

January 2005,31)

14. Hart, Catalogue, vii-viii.

15. Grele, introduction to UCLA Oral History Program, 1

هم‌چنین بنگرید به وبگاه:

<http://www.library.ucla.edu/libraries/special/ohp/ohphist.htm>

(accessed January 2005, 31)

مربوط به برنامه تاریخ شفاهی اوکلا، تاریخ و توصیف، دانشگاه کالیفرنیا در لس‌آنجلس

UCLA Oral History Program, History and Description, University of California at Los Angeles.

16. Starr, Oral History, 12.

وبسایت مجموعه‌های پژوهشی موزه و کتابخانه هربرت هوور: مواد تاریخی، دست‌نوشته‌های

تاریخ شفاهی به آدرس:

<http://www.ecommode2.com/h Hoover/research/historicalmaterial/>

oral.html(accessed January 31,2005

وبسایت کتابخانه و موزه ترومن:

http://www.trumanlibrary.org/oralhist/oral_his.htm (accessed

January 26, 2005)

وبسایت آرشیوهای اطلاعات کتابخانه آیزنهاور، منابع اطلاعاتی کتابخانه آیزنهاور: تاریخ

شفاهی به آدرس:

http://www.ibiblio.org/lia/president/EisenhowerLibrary/oral_

histories/Oral.html (accessed January 26,2005)

وبسایت کتابخانه و موزه جان اف کندی، مواد تاریخی در کتابخانه جان اف کندی:

مصاحبه‌های تاریخ شفاهی به آدرس:

1. Holman

2. Oral History Collection

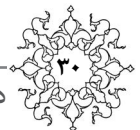
3. Forest History Society

4. Forest History Society

Oral History Program,

Understanding the Past for

its Impact on the Future

<http://www.cs.umb.edu/serl/jfk/oralhist.htm> (accessed January 26, 2005)

وبسایت موزه و کتابخانه لیندون جانسون , مجموعه تاریخ شفاهی به آدرس:
<http://www.Ibjlib.utexas.edu/johnson/archives.hom/biophage.asp>
(accessed January 31, 2005)

17. Kessler-Harris, *Social History*, 233-34, 237.

18. Colman, *Oral History*, 79-83.

19. Dixon and Mink, *Oral History at Arrowhead*.

20. Dixon, *Definitions*, 14.

۲۱. همان منبع، ص ۶

۲۲. همان منبع، ص ۵. تا اواسط دهه ۱۹۷۰، ۷۰ درصد از برنامه‌های امریکا مصاحبه‌های خود را نسخه‌برداری می‌کردند (به صورت نسخه نوشتاری نگهداری می‌کردند) در حالی که برنامه‌ها در بریتانیا و کانادا تنها به صورت ضبط‌شده و در نوارهای کاست نگهداری می‌شد. لوئیس استار چنین نتیجه‌گیری می‌کند: «این مورد اخیر زیاد اتفاق نمی‌افتاد زیرا کسانی که با نسخه‌های نوشتاری کار می‌کردند، امکان بیشتری برای بحث‌های تئوریک داشتند». ۷
Oral History, Starr,

23. Dixon, *Definition*, 22.

24. Nevins, *Uses*, 40

25. Dixon, *Definition*, 19; Dixon and Colman *Objectives and Standards*, 78, 80.

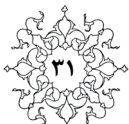
۲۶. اهداف و رهنمودها در سال ۱۹۷۵ مورد بازنگری و اصلاح قرار گرفت. بنگرید به:

Oral History Association Adopts Statements about Goals and Guidelines during Nebraska Colloquium, *Oral History Association newsletter* 3, no.1 (January 1969), 4.

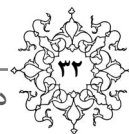
۲۷. ویراستاران تا امروز عبارتند از:

Samuel Hand, 1973-1978; Richard Sweterlitsch, 1978-1980; Arthur A. Hansen, 1981-1987; Michael Frisch, 1987-1996; Bruce M. Stave, 1996-1999; and Andrew J. Dunar, 2000-2005.

خبرنامه تاریخ شفاهی ابتدا دوبار در سال منتشر می‌شد با تیراژ ۱۵ جلد در ۱۹۸۷.

۲۸. خبرنامه انجمن تاریخ شفاهی شماره ۲، دومین شماره (آوریل ۱۹۶۸) ص: ۱.
۲۹. خبرنامه انجمن تاریخ شفاهی شماره ۴ سومین شماره (جولای ۱۹۷۰)، اولین شماره (آوریل ۱۹۶۸) ص: ۶.
۳۰. دیگر کتاب‌های راهنما که قبل از دهه ۱۹۹۰ چاپ شد عبارتند از:
- Moss, Program Manuals, Davis, Tape to Type; Ives, Tape – Recorded Interview (1980); Charlton Oral History for Texans (1981); and Sitton, Mehaffy, and Davis, Guide for Teachers.
31. Oral History Association Newsletter 15, no. 1 (1981): 6-7
32. Cash and Hoover, To Be an Indian.
33. Haley, Black History, 7-8; X, Autobiography.
34. Brown, Civil Rights, 90-95.
35. Jefferson, Echoes from the South, 43-62.
36. Rosengarten, All God's Dangers, xiii-xxv
۳۷. وبسایت دفتر تاریخ شفاهی کتابخانه بنکرافت، تاریخ شفاهی آنلاین: پروژه تاریخ شفاهی حامی حق رای زنان، دانشگاه کالیفرنیا در کتابخانه برکلی، به آدرس:
- <http://bancroft.berkeley.edu/ROHO/suffragist/> (accessed January 31, 2005)
38. Hill, Women of Courage, 3-4.
39. Gluk What's So Special, (1984), 222.
40. Starr, Oral History 12.
- وبسایت مجموعه تاریخ شفاهی کتابخانه والتر بی. رویتر: کالج دانشگاه ایالتی وین مربوط به کار و امور شهری به آدرس:
- <http://www.reuther.wayne.edu/use/ohistory.html#uaw> (accessed January 26, 2005)
41. Lynd and Lynd, Rank and File, 3.
42. Friedlander, UAW Local.
43. Hareven and Langenbach, Amoskeage.
44. Neighborhood OH Changes Lives, Oral History Association Newsletter 15, no 2(1981): 6.
۴۵. وبسایت برنامه تاریخ شفاهی دانشگاه آلاسکا، پروژه جوک باکس، کتابخانه المر. ای.

راسموس، دانشگاه فیربنکس آلاسکا، به آدرس:

<http://uaf-db.uaf.edu/Jukebox/pjhome.htm> (accessed January 26, 2005)

با استفاده از راهنمای تاریخ اجتماعی اولیه که توسط آم^۱ با عنوان Oral History for the Local Historical Society نوشته شده بود، انجمن تاریخ شفاهی راهنما و دستورالعمل تاریخ شفاهی خود را به قلم مرکی^۲ و بوکندورف^۳ با عنوان: Using Oral History in Community History Projects تدوین کرد. برای دیدن نمونه کاملی از تاریخ اجتماعی، به کتاب Baltimore Book اثر Shopes·Fee و Zeidman مراجعه کنید.

46. Montell, Coe Ridge, ix-xxvii

47. Tuchman, Distinguishing the Significant (1984)

48. Reingold, Critic Looks at Oral History, 219. Pogue, George C.

Marshal; Williams, Huey Long.

49. Reingold, Critic Looks at Oral History, 217

50. Hoffman, Reliability and Validity

هافمن کار خود را برای چند دهه ادامه داد، مخصوصا با کار بر روی خاطراتی که همسرش هووارد هافمن از جنگ جهانی دوم داشت. کتاب Archives of Memory اثر هافمن و هافمن را ببینید.

51. The Dulles Oral History Project : Mission Accomplished, American Historical Association Newsletter, February 1967.

۵۲. در مورد بحث ترکیب برای ویراستاری ببینید:

Grele, Riffs and Improvisation, 31-39.

۵۳. برای توصیف چگونگی آغاز جنبش فاکس فایر به اثر زیر مراجعه کنید:

Wginton, Foxfire Book.

۵۴. مهم‌ترین پروژه‌های تاریخ شفاهی دو پروژه بودند:

Lobolly, Gray, Texas, The Long, Long Ago Oral History Project, Suva Intermediate School, Bell Gardens, California.

هم‌چنین اثر زیر را ببینید:

Sitton, Lobolly Book and Brooks, Long Long Ago High school students in Lebanon, Missouri, published Bittersweet: the Ozark Quarterly from 1973 to 1983. See Massey, Bittersweet Country.

1. Aum

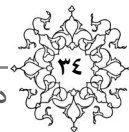
2. Mercier

3. Buckendorf

55. Waserman, Bibliography , rev.ed. iii- iv
۵۶. مقالات مجله تاریخ شفاهی دو بار در سال چاپ می‌شدند از ۱۹۶۷ (جلد ۲) تا ۱۹۷۳ (جلد ۸) و اغلب توصیفی از پروژه‌ها و فعالیت‌های تاریخ شفاهی بودند. مقالات نشریه اخبار تاریخ گاهگاهی در سال ۱۹۶۷ چاپ می‌شدند.
57. Bonnell and Hunt, introduction to Beyond the Cultural Turn , 2-3,4.
58. Frisch, Oral History and Hard Times (1990), 13.
59. Grele, Envelope of Sound (1975)
60. Evans, Where Beards Wag All.
61. Oral History Association , Evaluation Guidelines, 1.
- این دستورالعمل‌ها یک بار در سال ۱۹۸۹ و بار دیگر در سال ۲۰۰۰ به روز رسانی شدند.
62. Frantz, Video Taping ; Colman, Where to Now? 2; Charlton, Video-taped Oral Histories.
63. Goldberg, Manhattan Project Series, 98; Stephens, Videohistory, 107; Williams, Recording Videohistory, 143-44 .
64. Dunaway and Baum, Oral History (1984)
65. Shopes, Critical Dialogue.
66. Henige, Oral Histeriography, 128.
67. McMahan, Elite Oral History Discourse
۶۸. خبرنامه تاریخ شفاهی ص ۳۰ شماره ۱ (زمستان / بهار ۲۰۰۳) مقالاتی از هفت تن از نویسندگان چاپ کرد که نظرات مشترکی در این موارد داشتند.
69. Frisch and Shopes Introduction, 593
- بخش‌های تاریخ شفاهی به صورت سالیانه از سال ۱۹۸۷ در مجله تاریخ شفاهی چاپ می‌شد و تا سال ۲۰۰۲ (هشتاد و نهمین شماره) ادامه یافت. سردبیران آن Frisch and Shopes (1989 -1996) و سپس Michael Gordon و Lu Ann (2002-1997) بودند.
70. Grele Editotial, 2 . The first International Yearbook was Passerini, Memory and Totalitarianism..
71. Poniatowska, Nothing, Nobody. Passerini Facism in Popular Memory..
72. Portelli, Death of Luigi Trastulli . vii-ix. Portelli followed with a

1. Oral History Review
30, no. 1 (winter/ spring
2003)

equally engaging Battle of Valle Gilia and Order Hs Been Carried Out

73. Tonkin, Narrating Our Pasts.

74. Donald A. Ritchie, email message to author, January 26, 2004. The first Twayne volume was Lewin, Witness to Holocaust.

۷۴. ایمیل دونالدای. ریچی برای نویسنده در ۲۶ ژانویه ۲۰۰۴. اولین کتاب Twayne (نوعی کتاب الکترونیکی) کتاب Lewin بود با عنوان Witness to Holocaust.

75. Berube, Coming Out; Faderman, Odd Girls; Kennedy and Davis, Boots of Leather.

76. Yow, Recording Oral History (1994); Ritchie, Doing Oral History (1995).

نسخه ویرایش شده کتاب (۱۹۹۵) Doing Oral History اثر Ritchie در سال ۲۰۰۳ در بردارنده کتابشناسی مهمی است. دومین ویرایش کتاب راهنمای Yow، که به روزرسانی شده و حجم آن بیشتر شده بود در سال ۲۰۰۵ به چاپ رسید.

77. Perk and Thomson, Oral History Reader

78. Gluck, Ritchie, and Eyon, New Millennium

۷۹. در برنامه‌های گسترده و عظیم تاریخ شفاهی، دستورالعمل‌های مدونی برای مجموعه‌های تاریخ شفاهی فراهم شد. در اواسط دهه ۱۹۸۰، انجمن تاریخ شفاهی جنوب غربی، پایگاه اطلاعاتی یکپارچه‌ای از مصاحبه‌ها در منطقه را ایجاد کرد. ببینید Online Database اثر گالاچر و ترلون. اهمیت این موضوع با بحث‌های داغی مشخص می‌شود که در اواخر سال ۲۰۰۳ در شبکه H-Oralhist مطرح شد، بحث‌ها و گفتگوهای اینترنتی که طرح‌هایی را برای پایگاه اطلاعاتی الکساندر استریت پرس (بانک اطلاعاتی مربوط به مواد دیجیتال) مطرح می‌کردند.

۸۰. وب‌سایت پروژه تاریخ وقایع و اخبار کهنه سربازان، داستان‌های آنلاین برای یادبود قربانیان جنگ، پروژه تاریخ کهنه سربازان مرکز فرهنگ عامه کتابخانه کنگره آمریکا، به آدرس:

<http://www.loc.gov/folklife/vets/News-courage.html> (accessed January 26, 2005).

81. Kammen, Mystic Chords of Memory; Bodnar Remaking America

۸۲. اولین جلد کتاب Polishuk است با عنوان Sticking to the Union. فراخوان برای

جمع‌آوری دست‌نوشته‌ها در سایت انتشارات جهانی پالگریو در St. Martin's Press داده شد. مرکز تاریخ شفاهی دانشگاه Connecticut به آدرس:

<http://www.oralhistory.uconn.edu/palgrave.html> accessed (January 31, 2005).

نویسنده از بروس استیو و توماس چارلتون برای مطالعه دقیق و پیشنهاداتشان برای این نوشته تشکر کرده است.

